

DEVETDNEVNICA MILOSTI

k svetemu Frančišku Ksaveriju

OD SREDE, 4. MARCA, DO ČETRTRKA, 12. MARCA 2026

*p. Damjan Ristič, Janez Gorenc, p. Marjan Kokalj,
p. Marko Pavlič, p. Tomaž Mikuš*

Sv. Ignacij Lojolski, ustanovitelj jezuitov, je pred več kot 476 leti poslal sv. Frančiška Ksaverija v svet. Rekel mu je: »Ite, inflammate omnia« – »Pojdi in vse vžgi (za Kristusa).« Devetdnevnic milosti se je začela leta 1633. Takrat se je sv. Frančišek Ksaverij prikazal duhovniku Marcelu Mastrilliju v ozdravljajočem videnju. Obljubil je, da bodo tisti, ki bodo devet dni iskreno prosili za njegovo priprošnjo, prejeli veliko milost.

Ta devetdnevni postni duhovni odmik je odprt za ljudi vseh veroizpovedi in duhovnih ozadij. Ponuja čas za molitev, tišino, premišljevanje in priprošnjo. Vabi nas, da se odpremo Svetemu Duhu. Spominja nas tudi na to: Bog nas sreča tam, kjer smo. In Boga smemo prositi za to, kar potrebujemo.

Ljudje pri tej devetdnevnic milosti pogosto molijo za duhovno in telesno ozdravljenje. Molijo tudi za spravo v odnosih in prosijo za jasnost pri razločevanju svojega življenjskega poklica. V središču teh devetih dni je preprosto to: poglobiti odnos z Bogom, odpreti se Božji ljubezni, ki zdravi, in upanju, ki dviga.

Namen devetdnevnic

V tej devetdnevnic želimo posebej prositi za:

- razločevanje (da bi znali prepoznati Božjo pot in se prav odločati);
- spravo v družbi (da bi se rane razdeljenosti zacelile in bi raslo zaupanje);
- upanje za mlade (da bi našli smisel, pogum in oporo);
- skrb za skupni dom (da bi odgovorno varovali stvarstvo in živeli zmerno).

V času, ko je v družbi veliko napetosti, negotovosti in ostrih razprav o vrednotah, želimo prositi za milost, da bi kot kristjani živeli mir, resnico, sočutje in pogum – brez sovraštva, brez cinizma, brez razdvajanja.

Kot verniki gojimo to, kar je Bog posejal; vero, upanje in ljubezen. Danes doživljamo mnoge osebne in skupnostne stiske. Pogosto čutimo tudi več razdeljenosti. Zato se sprašujemo: kako živeti Božje srce sredi strahu in obupa? Kako ostati skupaj, ukoreninjeni v upanju?

Hrepenimo po nečem novem. Po ozdravljenju. Po pravih odnosih. V tej devetdnevnic prosimo za milost, da bi negovali semena upanja. Prosimo tudi, da bi sodelovali pri njihovi rasti. Molimo, da bi bilo upanje preobražajoča moč – za dobro naših bližnjih in nas samih.

DNEVNA BERILA IN MILOST ZA DAN

1. dan: sreda, 4. marec

Gospod, osvobodi me želje po prevladi in mi daj srce služabnika; da bom v teh dneh izbiral resnico, ponižnost in skupno dobro, ne lastnih koristi.

Jer 18,18–20; Ps 31; Mt 20,17–28

2. dan: četrtek, 5. marec

Gospod, prenovi moje zaupanje: naj ne stavim na moč, denar ali vpliv, ampak na Tebe. Odpri mi oči za revne, prezrte in ranljive.

Jer 17,5–10; Ps 1; Lk 16,19–31

3. dan: petek, 6. marec

Gospod, ozdravi korenine zavisti, jeze in polarizacije v meni. Podari mi milost, da ne zavračam Tebe, kadar mi govoriš skozi neprijetno resnico.

1 Mz 37,3–4.12–13.17–28; Ps 105;
Mt 21,33–43.45–46

4. dan: sobota, 7. marec

Gospod, naredi me človeka usmiljenja: da bom znal odpustiti, se opravičiti in graditi domačnost – v družini, župniji, družbi.

Mih 7,14–15.18–20; Ps 103;
Lk 15,1–3.11–32

5. dan: nedelja, 8. marec

Gospod, daj mi živo vodo; vero, ki ne godrnja, ampak zaupa. Podari Sloveniji upanje, ki ne razdvaja, ampak zdravi.

2 Mz 17,3–7; Ps 95; Rim 5,1–2.5–8;
Jn 4,5–42

6. dan: ponedeljek, 9. marec

Gospod, podari mi ponižnost; da sprejemem tvojo pot, tudi ko ta ni po mojih pričakovanjih. Ozdravi našo družbo napuha in trme.

2 Kr 5,1–15; Ps 42–43; Lk 4,24–30

7. dan: torek, 10. marec

Gospod, daj mi srce, ki odpušča; da ne hranim sovraštva in maščevanja. Uči nas pravičnosti, ki je povezana z resnico in usmiljenjem.

Dan 3,25.34–43; Ps 25; Mt 18,21–35

8. dan: sreda, 11. marec

Gospod, utrdi nas v zvestobi tvoji besedi; da bomo varovali življenje, družino, resnico in dostojanstvo človeka – z modrostjo, pogumom in ljubeznijo.

5 Mz 4,1.5–9; Ps 147; Mt 5,17–19

9. dan: četrtek, 12. marec

Gospod, daj mi odločnost za dobro; da se ne navadim na upor proti resnici. Podeli naši domovini zvestobo dobremu in pogum, da se postavimo na stran življenja, pravičnosti in miru.

Jer 7,23–28; Ps 95;
Lk 11,14–2

1. dan – sreda, 4. marec (sh. Janez Gorenc DJ)

TEMA: SLUŽITI NAMESTO VLADATI

Jer 18,18–20; Ps 31; Mt 20,17–28

»Kakor Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi on stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.« Ta stavek nam odpre okno v to, kar je bistveno za poslanstvo Jezusa Kristusa – poslanstvo, ki ga je prejel od Očeta, da razodene njegovo ljubezen do vsakega človeka. To je ljubezen, ki se v popolni svobodi daje človeku v roke in gre zanj v trpljenje, v smrt ter tretji dan vstane od mrtvih. Jezusovo poslanstvo, ki ga zaznamuje ta »absurdna ljubezen«, postavlja na prvo mesto človeka; približa se mu tako, da se poniža in postane njegov služabnik.

Po drugi strani nam evangelij pokaže alternativo tej »absurdni ljubezni«. Mati Zebedejevih sinov in ostali apostoli, kljub temu da so z Jezusom prehodili in doživeli že marsikaj, še vedno niso zmožni razumeti logike te ljubezni. Hoja za Kristusom tako v njihovi drži postane sredstvo za lastno izpolnitev, doseganje osebnih želja in načrtov. Če smo še bolj konkretni: gre za hojo za popačeno podobo Gospoda, ki je tam le zato, da izpolnjuje moje želje in mi daje tolažbo.

Če smo iskreni sami do sebe, lahko hitro ugotovimo, da je ta skušnjava še kako prisotna tudi v našem življenju. Upam si trditi, da je vsak izmed nas že šel skozi obdobje, ko je v odnosu z Gospodom iskal izključno tolažbo, občutek sprejetosti ali kaj podobnega. Tedaj smo bili ujeti v zanko iskanja lastne »izpolnitve«, ki je lahko šla celo tako daleč, da smo bili zanj pripravljeni žrtvovati tudi svoje brate in sestre.

Današnje Jezusove besede nas postavljajo pred izziv; kam sta usmerjena moje življenje in moja molitev? Je v ospredju iskanje lastne tolažbe ali iskanje »absurdne ljubezni«? Gre za povabilo k razločevanju, kako se Gospodova ljubezen razodeva v mojem življenju. Vabi me, da to ljubezen sprejemem v njeni celovitosti in se ji prepustim, da vstopi v vse pore mojega bivanja. Ko dopustim, da me ta »absurdna« Kristusova ljubezen začne spreminjati, se pojavi nov izziv: kako odgovoriti nanjo?

Ta ljubezen, ki je čisti dar, me spodbuja, da pogled preusmerim s sebe na brata in sestro ter da do njiju začnem pristopati na isti način, kot k meni pristopa Gospod. Moja dejanja do bližnjih na ta način lahko postanejo dejanja zastonske ljubezni, ki ne pričakujejo ničesar v zameno. Drugi zame ni več sredstvo za doseg cilja, ampak prostor živega srečanja z vstelim Kristusom.

Danes se torej obrnimo na Gospoda, da bi nam dal odprto in radodarno srce služabnika; da bi bili dovzetni za zastonjski dar njegove ljubezni in bi jo znali deliti z brati in sestrami, s katerimi si delimo vsakdan.

Prošnje

Bratje in sestre. Jezus nas uči, da prava veličina ni v moči, temveč v služenju. Zato ga z zaupanjem prosimo:

- Daj svoji Cerkvi srce služabnice, da bo blizu ranjenim, ubogim in odrinjenim ter bo z dejanji pričevala za evangelij. **Prosimo te, usliši nas.**
- Daj političnim voditeljem in tistim, ki bodo to postali, duha služenja, poštenosti in resnicoljubnosti, da bodo iskali skupno dobro, ne lastnih koristi. **Prosimo te, usliši nas.**
- Daj našemu javnemu prostoru več spoštovanja in kulture dialoga; obvaruj nas poniževanja, žaljenja in razdiralnosti. **Prosimo te, usliši nas.**
- Podari nam milost razločevanja, da se bomo znali obvladovati ter izbirali ponižnost, resnico in pot sprave. **Prosimo te, usliši nas.**
- Podari nam krotkost in notranji mir, da ne bomo napadali in obsojali, ampak pričevali z dobroto, pogumom in spoštovanjem. **Prosimo te, usliši nas.**
- Daj vsem, ki nosijo težak križ, tolažbo in novo moč, da bodo v tvoji bližini našli upanje in notranjo svobodo. **Prosimo te, usliši nas.**

Gospod Jezus, osvobodi nas želje po moči in nam podari srce služabnika, da bomo živeli, kakor želiš ti, ter postali pričevalci resnice in miru. Ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

2. dan – četrtek, 5. marec (p. Marjan Kokalj DJ)

TEMA: KOMU ZAUPAM? KJE JE MOJE SRCE?

Jer 17,5–10; Ps 1; Lk 16,19–31

Slišali smo evangelij po Luku - konkretno odlomek, ki govori o priliki o ubogem Lazarju in bogatašu. Podobe si ni težko vizualizirati, saj podoben prizor pogosto lahko vidimo v našem vsakodnevnem življenju in tudi sami se lahko najdemo kdaj na bogataševi, kdaj na Lazarjevi strani. Razlika med bogatašem in Lazarjem se kaže na več nivojih: materialna, glede statusa v družbi, glede pogleda na sočloveka, glede pogleda na Boga ter na smisel življenja. Lazar je ponižan na hranjenje z drobtinicami od bogataša, ki uživa moč in prestiž. Lazar tako situacijo sprejema kot Božjo voljo in je hvaležen za tisto malo, kar dobi, hkrati pa je potrpežljiv z bogatašem, od katerega ni deležen spoštovanja. Bogatašu se situacija zdi samoumevna (kakor lahko sklepamo po tonu pripovedi), pri Lazarju pa ni zaznati kritike ali obsodbe iste situacije, četudi trpi. Tak odnos očitno traja do konca njunega življenja in šele življenje po smrti razodene objektivno resnico njunega bivanja. Lazar se znajde v blaženem stanju pri Bogu, bogataš pa v kraju trpljenja. Bog ju namreč vidi drugače, kot so ju mogoče videli ljudje za časa zemeljskega življenja. In kakšna je Božja perspektiva v pogledu na njuno življenje?

Lazar ima ime, bogataš je le splošno poimenovan bogataš; Lazar je ponižen, bogataš je samozadovoljen in zahteva svoj standard; Lazar je potrpežljiv in notranje močan, bogataš ima šibko voljo, saj se dan na dan gosti in zadovoljuje svoje trenutne potrebe, katerih suženj je; Lazar se v življenju bori, bogataš živi po liniji najmanjšega odpora. Ob primerjavi postane zelo očitno, da je temelj njunega življenja, na katerega stavita, zelo različen. Bogataš stavi na lenobno udobje in tolaženje z vedno novimi užitki, Lazar pa stavi na zaupanje, ponižnost in potrpežljivost. Bogataš je len v razločevanju med dobrim in slabim, Lazar pa neprestano išče usmiljenje Boga in sočloveka ter je zato svoboden od skušnjave duhovne lenobe in s tem brezčutnosti do bližnjega.

Frančišek Ksaverij, katerega devetdnevnicu opravljamo, se je ob Jezusovem stavku iz Lukovega evangelija, 9, 25 – »Kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, sebe pa pogubi ali zapravi?«, zamislil in spreobrnil. Od odločitve za pritrjenost na Božjega sina, ki je pri jezuitih zelo pogosto imenovan z osebnim imenom Jezus, katero se nahaja tudi v samem imenu reda, prihaja želja po pridruženosti Jezusu v vsem, kar dela. Jezus oz. Jezusov način mišljenja in ravnanja postane za jezuite kriterij razločevanja. Odtod jezuitsko prizadevanje, da bi ga globoko spoznali, da bi spoznali njegovo srce. V zadnji encikliki papeža Frančiška *Dilexit nos* (Vzljubil nas je) se nahaja tudi del, ki govori prav o tem:

Duhovnost Družbe Jezusove si je vedno prizadevala za »notranje spoznanje Gospoda, /.../ da bi ga bolj ljubil in hodil za njim« Sv. Ignacij nas v Duhovnih vajah vabi, naj si predočimo evangeljski prizor, v katerem je rečeno: »S sulico so prebodli njegovo stran in pritekli sta voda in kri.« Ko se udeleženeц duhovnih vaj sooči s Kristusovo prebodeno stranjo in o njej premišljuje, mu Ignacij predlaga, naj stopi v njegovo Srce. ... Kdorkoli opravlja te duhovne vaje, takoj uvidi, da vsebujejo pogovore od srca do Srca.

Upanje in zaupanje oz. kompas na poti nam torej daje Jezus sam, na katerega smo lahko pripeti in katerega način ravnanja lahko postaja naš način ravnanja. Tako postajamo podobni Lazarju, ki svoje upanje ponižno postavi na Božje in človeško usmiljenje, s tem pa ohranja odprto srce za Boga in sočloveka. Le od tod lahko potem izhajajo dejanja prizadevanja za pravičnost, ki ne bo le aktivistična (posnemajoč revolucijo) pač pa temelječa v Jezusu in njegovem načinu ravnanja.

Prošnje

Bratje in sestre! Blagor človeku, ki zaupa Gospodu. Božja beseda nas danes vabi, da preverimo, komu zaupamo in kje je naše srce. Zato ga goreče prosimo:

- Prenovi v nas zaupanje, da ne bomo stavili na moč, denar ali vpliv, ampak na tebe, živega Boga. **Prosimo te, usliši nas.**
- Odpri nam oči in srce za revne, bolne, starejše, osamljene, brezposelne in vse ranljive, da jih ne bomo spregledali. **Prosimo te, usliši nas.**
- Daj nam občutljivo vest, da bomo prepoznali stiske ljudi na robu družbe in jim znali ponuditi bližino, pomoč in spoštovanje. **Prosimo te, usliši nas.**
- Navdihuj odgovorne za družbene odločitve, da bodo pravične in bodo varovale šibke, ter da bo delo, stanovanje in dostojanstvo dostopno vsem. **Prosimo te, usliši nas.**
- Ozdravi srca, ki so postala trda, da bodo spet videla potrebe ubogih in se jih dotaknila z usmiljenjem. **Prosimo te, usliši nas.**
- Spomni kristjane, da vera ni le v besedah: da bomo krščanske vrednote živeli konkretno v dejanjih, odnosih in rabi dobrin. **Prosimo te, usliši nas.**
- Podpri revne narode in države, da bodo imele pravičen dostop do dobrin zemlje ter da bo med narodi rasla solidarnost, ne izkoriščanje. **Prosimo te, usliši nas.**

Gospod Jezus! Prenovi naše zaupanje in nam daj srce, ki vidi in ljubi. Naj nas tvoja beseda osvobaja slepote in naj postanemo pričevalci tvoje pravičnosti in usmiljenja. Ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

3. dan – petek, 6. marec (p. Marko Pavlič DJ)

TEMA: ZAVIST, NASILJE, ZAVRAČANJE – IN BOŽJA ZVESTOBA

1 Mz 37,3–4.12–13.17–28; Ps 105; Mt 21,33–43.45–46

Ste se kdaj vprašali, zakaj nas uspeh bližnjega včasih zaboli bolj kot lasten neuspeh? Zakaj se nam zdi - seveda to velja samo za sosednje narode - da je sosedova trava vedno bolj zelena? Danes, na tretji dan devetdnevnice v čast svetemu Frančišku Ksaverju, stojimo pred človekom, ki je vse svoje ambicije in pariški ugled položil pred Kristusa. Frančišek bi lahko ostal ujet v akademsko zavist svojih kolegov, a je izbral pot svobode. Danes nas vabi, da se osvobodimo bolečine primerjanja in znova ozavestimo lastno krstno identiteto, s katero smo postali ljubljani in sprejeti božji posinovljenci.

Zavist pogosto zamenjujemo z ljubosumjem, vendar obstaja razlika; medtem ko je ljubosumje strah, da bomo izgubili to, kar imamo, je zavist bolečina ob tem, kar čutimo, da nam manjka, drugi pa to ima. Jezuit in duhovni pisatelj Giovanni Cucci jo opisuje kot »greh brez užitka«. Zavist ni le eden od sedmih glavnih grehov; je edini greh, ki človeku ne nudi prav nobene naslade in celo boli.

V evangelijski priliki o vinogradu se srečamo z vinogradniki, ki niso bili berači. Imeli so delo, dom in rodovitno zemljo. Vse, kar so uživali, je bilo dar Gospodarja, pa vendar se je vanje naselila tema. Niso več videli daru, ampak le še tisto, česar niso imeli: lastništvo. Cucci to imenuje »dinamika ogledala«. Zavist nastane tam, kjer se prepoznamo v drugem. Drugi postane ogledalo, ki nam kaže, kaj bi lahko bili, pa nismo. Uspeh bližnjega zavistnež doživlja kot neposreden napad na svojo vrednost. Če je sosed uspešen, se ob njem počutimo manjvredne, kot da bi nam s svojim uspehom nekaj odvzel. Ko so vinogradniki zagledali dediča, niso videli brata, ampak grožnjo svoji identiteti. Mislili so, da bodo z njegovim umorom postali »nekaj več«. Kako tragična zaslepljenost!

Današnja berila poudarjajo, da je zavist velika laž! Bratom je lagala, da bodo srečnejši brez Jožefa; vinogradnikom, da bodo svobodni brez dediča. V obeh primerih je bil rezultat le kri in izguba. Problem ni bil v Jožefovih sanjah ali v sinovem dedovanju, ampak v notranji revščini zavistnežev. Ker niso premogli lastne identitete, so se počutili manjvredne – kot tisti, ki so bili pri delitvi darov prezrti. To vodi v nezmožnost hvaležnosti, kjer tuj blagor postane dokaz lastne prezrtosti.

Zavist nam v resnici sporoča nekaj o naših neizpoljenih potrebah. Namesto da bi jo potlačili, jo uporabimo kot kompas, ki nas sprašuje: »Kaj v resnici pogrešam v svojem življenju?« Edino zdravilo je sprejetje krsta, kar pomeni sprejetje identitete božjega sinovstva oz. hčerinstva. Jožefovi bratje in vinogradniki bi bili rešeni, če bi sprejeli to, da so vsi otroci istega Očeta in da uspeh enega ne pomeni izključitve drugega.

Sveti Frančišek Ksaver je razumel, da v Božjem kraljestvu blagoslov bližnjega ni moj poraz.

Ko se je veselil tisočih krščenih duš, se ni spraševal, kdo bo dobil več zaslug. Vedel je, da smo vsi del istega vinograda. Edina pot iz pekla primerjanja je pot v hvaležnost in občudovanje. Kot pravi sv. Frančišek v svoji pesmi: "Le ti me ganeš, moj Gospod".

Zato vas danes vabim: ko naslednjič začutite skušnjava zavisti, ki se Slovencem kaže predvsem v želji - naj sosedu krava... - se ustavite. Ne verjemite laži, da ste spregledani ali manjvredni. Ne ravnajte kot vinogradniki, ki so v daru videli le tisto, kar jim »manjka«. Recite raje: »Gospod, hvala ti za tvoj dar v njegovem življenju. Če si obdaril njega, vem, da ljubiš tudi mene; po krstu smo namreč prejeli neizmerno dostojanstvo božjega otroštva«. Naj nam sveti Frančišek izprosi milost, da bi v vinogradu življenja znali videti darove, ki so nam bili podarjeni, se zavedati, da smo v Tvojih očeh edinstveni in se iskreno veseliti s tistimi, ki se veselijo. Amen.

Prošnje

Bratje in sestre! Božja beseda nam danes razodeva, kako zavist poraja zavračanje in nasilje. Bog pa ostaja zvest in odpira pot sprave. Zato ga z zaupanjem prosimo:

- Ozdravi v nas bolečino primerjanja in korenine zavisti, da bomo znali prepoznati svoje darove, se veseliti dobrega v bližnjem in živeti iz hvaležnosti. **Prosimo te, usliši nas.**
- Utrdi našo krstno identiteto, da svoje vrednosti ne bomo merili po uspehu ali neuspehu drugih, ampak bomo živeli kot tvoji ljubljene sinovi in hčere. **Prosimo te, usliši nas.**
- Podari nam milost razločevanja in spreobrnjenja, da te ne bomo zavračali, kadar nam govoriš po neprijetni resnici, temveč bomo dopustili, da nas tvoja beseda preobraža. **Prosimo te, usliši nas.**
- Ozdravi razdeljenost v našem narodu, družinah in skupnostih ter nam daj pogum za odpuščanje in konkretne korake sprave. **Prosimo te, usliši nas.**
- Podari nam kulturo dialoga, v kateri ne bomo poniževali in demonizirali, ampak poslušali, spoštovali in skupaj iskali skupno dobro – tudi z drugače mislečimi. **Prosimo te, usliši nas.**
- Bodi blizu vsem, ki trpijo zaradi izdaje, zapuščenosti ali bolezni, ter jim podari tolažbo, varnost, ozdravljenje in novo upanje. **Prosimo te, usliši nas.**

Gospod Jezus! Ti si zavrjnjeni Sin, ki prinaša življenje. Ozdravi naše srce, da ne bomo ujetniki zavisti in jeze, ampak pričevalci tvoje zvestobe, resnice in sprave. Ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

4. dan – sobota, 7. marec (p. Tomaž Mikuš DJ)

TEMA: BODITE USMILJENI, KAKOR JE USMILJEN VAŠ NEBEŠKI OČE

Mih 7,14–15.18–20; Ps 103; Lk 15,1–3.11–32

Današnja Božja beseda nam pove nekaj zelo preprostega - in hkrati osupljivega: Bog je tisti, ki odpušča. Prerok Mihej skoraj zavpije od občudovanja: »Kdo je Bog kakor ti?« Ne zato, ker bi bil najmočnejši, ampak ker odjemlje krivico in naše grehe vrže v globino morja. To ni "poceni" milost. To je Božja odločitev, da nas ne pusti ujetih v bolečo preteklost.

Psalm 103 to še poudari: »Bog ne ravna z nami po naših grehih. Kakor daleč je vzhod od zahoda - tako daleč odstrani od nas naše pregrehe.« Mi se včasih obnašamo, kot da je Božja bližina namenjena samo "popolnim". Božja beseda pa pravi ravno obratno: njegovo usmiljenje je večje od naše krivde. Ne zato, ker bi Bog zanikal greh, ampak zato, ker hoče človeka rešiti in mu vrniti dostojanstvo.

Evangelij po Luku nam to pokaže zelo domače - z zgodbo o domu. Mlajši sin gre, zapravi vse, izgubi čast in pristane pri svinjah. In potem pride trenutek, ko evangelij reče: »Šel je vase.« To je začetek sprave: resnica o sebi, brez olupševanja, brez izgovorov. A najbolj odločilno je, kaj naredi oče. Sin je še daleč, oče ga vidi, steče, ga objame in poljubi. Še preden sin do konca izreče svojo spoved, mu oče že vrača dostojanstvo: oblačilo, prstan, praznovanje. Bog ni računovodja naše preteklosti. Bog je Oče, ki vrača življenje: »Ta moj sin je bil mrtev in je oživel.«

V priliki pa nastopa še en sin - starejši. Čeprav je doma, je v resnici zunaj. Zamera ga drži na pragu lastnega doma. Tukaj vidimo drugačno obliko izgubljenosti. Človek je lahko "popoln", pa ima trdo srce, ne zna se veseliti, ne zna odpustiti. Tudi njemu oče pride naproti. Sprava ni samo za tiste, ki so očitno grešili, ampak tudi za tiste, ki so navzven "v redu", znotraj pa ranjeni in zaprti. Tudi starejši sin mora priti domov - domov v srce, ki zna ljubiti.

Tu se prilika lepo ujame z mislimi sv. Frančiška Ksaverija. Ko piše sobratom, odpuščanja ne predstavi kot teorijo, ampak kot slog življenja: truditi se biti vsem drag, pomagati z dobrimi deli, ko pa je potrebno druge opominjati, naj bo to "začinjeno" z blagostjo in skromnostjo. To je evangeljsko. Odpuščanje ni en sam trenutek. Je način, kako govorimo, kako postavljamo meje - brez poniževanja, brez maščevalnosti, brez zbadanja. Oče v priliki ne začne s pridigo, ampak z objemom. Šele v tem objemu sin spet lahko postane sin.

Sedaj pridemo do nečesa zelo pomembnega - sprave in pravičnosti. Če hočemo hoditi z ubogimi, ranjenimi, izključenimi - tudi z žrtvami zlorab moči, vesti ali spolnosti - se moramo učiti Očetovega srca. Usmiljenje ne pomeni, da pometemo stvari pod preprogo. Pomeni, da človeka ne odpišemo. Da mu vrnemo glas, dostojanstvo in varnost. Cerkev je verodostojna takrat, ko postane dom, kjer se resnica lahko pove, krivica prizna, škoda popravi in kjer nihče ni prepuščen sebi.

Zato naj bo današnja prošnja za milost preprosta: Gospod, podari mi usmiljeno srce, ki zna odpuščati in sprejemati. Naj znam odpustiti, se opravičiti in graditi domačnost – v družini, v župniji in v družbi. Daj mi tudi pogum, da grem drugim naproti, kakor oče v priliki; izgubljenim in prizadetim. Amen.

Prošnje

Bratje in sestre. Bog je tisti, ki odpušča in znova vrača dom. V priliki o izgubljenem sinu nam razodeva Očetovo srce in nas vabi iz zamer v spravo. Zato ga goreče prosimo:

- Naredi nas ljudi usmiljenja, da bomo znali odpustiti, se opravičiti in graditi domačnost v družini, župniji in družbi. **Prosimo te, usliši nas.**
- Podari spravo v odnosih, tudi tam, kjer so razpoke nastale zaradi napetosti, sporov in politike, da bomo znali iskati skupno dobro. **Prosimo te, usliši nas.**
- Ozdravi naše zamere in moralno vzvišenost, da ne bomo sodili drugih, ampak se bomo veselili vsakega koraka spreobrnjenja. **Prosimo te, usliši nas.**
- Daj svoji Cerkvi, da bo dom usmiljenja in resnice: odprta za ranjene in zvesta evangeliju, prostor vrnitve in novega življenja. **Prosimo te, usliši nas.**
- Blagoslovi duhovnike pri zakramentu sprave, da bodo po zgledu Očeta veseli, potrpežljivi in opogumljajoči. **Prosimo te, usliši nas.**
- Opogumi vse, ki jih teži krivda ali ne znajo odpuščati, da bodo zbrali pogum za korak k tebi in okusili mir odpuščanja. **Prosimo te, usliši nas.**

Gospod Jezus, ti nam razodevaš Očetovo srce. Daj, da se bomo znali vračati domov in druge sprejemati v resnici in usmiljenju. Ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

5. dan: nedelja, 8. marec, p. Damjan Ristič

TEMA: ŽIVA VODA: VERA V PUŠČAVI

2 Mz 17,3–7; Ps 95; Rim 5,1–2.5–8; Jn 4,5–42

Dragi bratje in sestre, mladi prijatelji, iskalci Boga!

Danes nas Božja beseda postavlja pred podobo žeje. Vsi poznamo tisti neprijeten občutek, ko nam zmanjka vode, a v svetopisemskem smislu je žeja veliko več kot le telesna potreba. Je klic po smislu, po potrditvi, da v svoji suši nismo sami. V prvem berilu slišimo Izraelce v puščavi. Njihova reakcija na stisko je godrnjanje. »Zakaj si nas izpeljal iz Egipta?« sprašujejo Mojzesa. Njihov problem ni le pomanjkanje vode, ampak pomanjkanje zaupanja. Bogu postavljajo ultimati: »Je Gospod med nami ali ne?«

Tudi mi se pogosto ulovimo v to past. Ko se načrti v naših skupnostih, pri študiju ali v družini ne izidejo, ko se soočamo z negotovostjo prihodnosti, začnemo godrnjati. Godrnjanje je strup, ki razdvaja; je zid, ki ga postavimo med sebe in Boga. Toda pot k Bogu (naša prioriteta A) se ne začne s pritoževanjem, temveč s priznanjem, da smo žejni nečesa večjega od lastnih rešitev.

V evangeliju srečamo Samarijanko, ki ne godrnja, ampak tiho išče. Prihaja k vodnjaku ob uri, ko ni nikogar, obtežena s svojo preteklostjo in žejo po sprejetosti. Jezus prestopi vse meje – narodnostne, verske in družbene –, da bi ji ponudil živo vodo.

To srečanje je ključno za naše mlade in za prihodnost naše cerkve. Mladi danes ne iščejo le informacij o Bogu, iščejo avtentično srečanje. Iščejo vodo, ki bo odžejala njihovo vprašanje o smislu v svetu, ki se pogosto zdi kot puščava digitalne osamljenosti. Jezus Samarijanki ne daje navodil, ampak ji podari Sebe. Pokaže ji, da je ljubljena, še preden se spremeni. To je upanje, ki ne osramoti.

Sveti Pavel nam v drugem berilu polaga na srce, da je Božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu. To je temelj našega upanja. V Sloveniji danes potrebujemo prav to – upanje, ki ne razdvaja na “naše” in “vaše”, na tiste ob vodnjaku in tiste zunaj njega. Potrebujemo vero, ki zdravi rane preteklosti in gradi skupnost, kjer se vsak tujec in domačin počuti sprejetega.

Kot skupnost in kot člani vesoljne Cerkve smo poklicani, da postajamo vodnjaki sredi puščave. Da ne kažemo s prstom na žejo drugih, ampak jim ponudimo kozarec žive vode – s poslušanjem, razumevanjem in molitvijo.

Prošnje

Bratje in sestre! Bog je vir vsega življenja. Jezus nam daje živo vodo, ki v puščavi preizkušenj prebujata vero in upanje. Zato ga goreče prosimo:

- Gospod, odžejaj naša srca, da bomo v preizkušnjah nehali godrnjati in se učili zaupanja, ker si ti med nami. **Prosimo te, usliši nas.**
- Podari nam Svetega Duha, da bo Božja ljubezen izlita v naša srca in bo naše upanje resnično – takšno, ki ne osramoti in ne razdvaja. **Prosimo te, usliši nas.**
- Bodi blizu mladim iskalcem, da bi v Cerkvi našli prostor avtentičnega srečanja s teboj, varno okolje in zrele spremljevalce na poti vere. **Prosimo te, usliši nas.**
- Ozdravi našo družbo polarizacije in strupenega godrnjanja, da bomo znali graditi kulturo spoštovanja, poslušanja in miru. **Prosimo te, usliši nas.**
- Blagoslovi naše družine in skupnosti, da bodo postajale “vodnjaki” sredi vsakdanjih suš: kraji sprejetosti, odpuščenja, dialoga in molitve. **Prosimo te, usliši nas.**
- Odpri nam oči za žejne in ranjene, da jim ne bomo sodili, ampak jim bomo znali prisluhniti, stati ob strani ter z dejanji ljubezni ponuditi “kozarec žive vode”. **Prosimo te, usliši nas.**

Oče, vse dobro prihaja iz tvoje roke. Prenovi nas z živo vodo svojega Sina, da bomo hodili v Duhu in postajali znamenje upanja sredi puščave. Ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

6. dan: ponedeljek, 9. marec (p. Tomaž Mikuš DJ)

TEMA: PONIŽNOST, KI OZDRAVLJA

2 Kr 5,1–15; Ps 42–43; Lk 4,24–30

Današnja berila razkrivajo Božjo logiko, ki nas pogosto preseneti: Bog ozdravlja, vendar ne vedno na način, ki bi si ga mi želeli. Naaman je ugleden vojskovodja - človek uspeha, zmag in ugleda. Pa vendar ga od znotraj razjeda neozdravljiva bolezen. Ko sliši, da bi lahko ozdravel, pričakuje razkošen sprejem, slovesen obred, mogočen »religiozni nastop«. Namesto tega ga prerok Elizej niti ne sprejme osebno. Po služabniku mu preprosto sporoči: »Pojdi in se sedemkrat umij v Jordanu.«

Naaman se razjezi. Zakaj? Ker se mu to zdi ponižujoče. Ker si je čudež predstavljal po svojih merilih. Ker je želel Boga, ki bi potrdil njegov status. In ker je bil prepričan, da so »njegove« vode v Damasku boljše od rek v Izraelu. A v resnici se tu ne bije bitka med rekami, ampak med ponosom in zaupanjem.

Preobrat prinesejo služabniki - »mali« ljudje, ki imajo "zdravo" pamet: Če bi ti naročil kaj težkega, ali ne bi storil? Koliko bolj zdaj, ko je pot do ozdravljenja tako preprosta. Naaman jih posluša. Naredi, kar mu je naročeno - in ozdravi. Pomembno je sledeče: ne ozdravi ga »magija vode«, ampak ponižnost, ki je končno pripravljena poslušati. Včasih smo za nekaj, kar si želimo, pripravljene narediti ogromno. Težje pa naredimo majhen korak, ki nas stane našega ega.

Evangelij pokaže podobno napetost v Nazaretu. Jezus domačim pove bolečo resnico: preroka ne sprejmejo v domačem kraju. Še več: spomni jih, da je Bog deloval tudi izven »njihovih meja« – Elija pri poganski vdovi in Elizej pri poganu Naamanu. Nazarečani bi radi Boga, ki bo potrdil njihovo izbranost. Jezus pa razodeva Boga, ki je svoboden in ki daje milost tudi »drugim«. Ko se srečamo z Bogom, ki ni po naših pričakovanjih, se lahko v nas hitro prebudi jeza – celo nasilje. Evangelij nam pokaže, kam lahko pripelje užaljen ponos.

Tu se dotaknemo tudi naše prve apostolske prioritete: pokazati pot k Bogu po duhovnih vajah in razločevanju. Ignacijanska pot nas uči prepoznati, kdaj v nas govori Duh in kdaj govori ranjeni ponos. Razločevanje ni nekaj spektakularnega, ampak zvestoba v tihi molitvi, iskrenem pogledu vase, poslušanju Božje besede, preprostem koraku poslušnosti, tudi takrat, ko mi nekaj ni všeč. Bog se pogosto skriva v »Jordanu« vsakdana - v majhnih dejanjih, kjer se učim ponižnosti.

S tem se lepo ujema tudi misel sv. Frančiška Ksaverija. V pismu jezuite v Goi spodbuja, naj vse, kar delajo, oprejo na Boga in ne na svoje sposobnosti, znanje ali ugled. Doda, da Bog podpira ponižne, posebej tiste, ki v »majhnih in nizkih stvareh« spoznajo svojo slabost in se učijo rasti. To je Naamanova pot: ozdravljenje se začne, ko opustimo potrebo, da se stvari zgodijo »po moje«.

Zato naj bo prošnja za današnjo milost konkretna: Gospod, podari mi ponižnost, da sprejemem tvojo pot, tudi kadar ni po mojih pričakovanjih. Ozdravi našo družbo napuha in trme. In pokaži mi moj današnji »Jordan«: majhen korak, ki odpira prostor tvoji zdravilni milosti. Amen.

Prošnje

Bratje in sestre! Bog je vir vsega življenja. Jezus nam daje živo vodo, ki v puščavi preizkušenj prebuja vero in upanje. Zato ga goreče prosimo:

- Podari nam ponižnost, da sprejmemo tvojo pot, tudi ko ni po naših pričakovanjih, in ozdravi našo družbo napuha in trme. **Prosimo te, usliši nas.**
- Ozdravi rane vseh, ki trpijo telesno, duševno ali duhovno; podari jim upanje, potrpežljivost in ljudi, ki jim stojijo ob strani. **Prosimo te, usliši nas.**
- Daj nam odprto srce, da bomo znali poslušati drugačne in ne bomo zavračali resnice samo zato, ker prihaja "od drugod". **Prosimo te, usliši nas.**
- Navdihuj voditelje v Cerkvi in družbi s treznostjo, skromnostjo in odgovornostjo, da bodo služili skupnemu dobremu. **Prosimo te, usliši nas.**
- Spremljaj vse, ki se pripravljajo na krst, da bo Božja beseda njihovo vodilo in da jih bo krst prenovil. **Prosimo te, usliši nas.**
- Daj naši krščanski skupnosti, da bo novokrščene in vse, ki se nam pridružijo v veri, sprejela z veseljem ter jih podpirala z ljubeznijo in služenjem. **Prosimo te, usliši nas.**

Gospod Jezus! Uči nas poti ponižnosti, ki ozdravlja. Naj nas tvoja milost prenavlja, da bomo bolj poslušni tvoji besedi in bolj odprti drug drugemu. Ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

7. dan – torek, 10. marec (p. Marjan Kokalj DJ)

TEMA: ODPUŠČANJE KOT POLITIČNA IN DRUŽINSKA KREPOST

Dan 3,25.34–43; Ps 25; Mt 18,21–35

Prilika o služabniku, ki ni maral odpustiti, kaže na razmerje med zavestjo o grešnosti drugih, ki jo zelo hitro opazimo in pomanjkanjem uvida v lastno grešnost. Ali kot pravi ljudski pregovor: Najprej pometi pred svojim pragom, potem pojdi pometat pred drugega. Iz tega razloga smo veliko bolj občutljivi na krivico, ki se nam je zgodila oz. so jo storili drugi, kot krivico, ki smo jo povzročili sami. Zanimivo pri tem je, da se situacija v primeru, da smo deležni odpuščanja in usmiljenja od drugih, ravno obrne. Tedaj smo veliko manj občutljivi za druge v smislu hvaležnosti za prejeto, veliko bolj pa nase kot pravične ljudi. V smislu zaščite lastnih pravic, smo potem zmožni druge popolnoma nepravilno obravnavati, kakor smo slišali tudi v evangeliju. Spomin na dobro, ki smo ga prejeli, na iskreno usmiljenje, ki smo ga bili deležni, je tako izredno pomemben za to, da bi tudi sami znali biti usmiljeni, še prej pa ponižni zaradi zavesti koliko smo prejeli in koliko nam je bilo odpuščeno.

Ta vaja spominjanja, kje smo bili deležni odpuščanja, da bi lahko odpustili, naj se vključi v naš dnevni eksamen oz. izpraševanje vesti. S tem bomo ohranili kritično razdaljo do samega sebe in ravnotežje v duhovnem življenju, ki je sad vsakodnevnega razločevanja med dobrim in zlim.

Vse do sedaj izrečeno velja predvsem za osebno in družinsko raven znotraj naših osebnih odnosov, za katere se predpostavlja, da so iskreni in pristni (iskreno priznanje krivde, prošnja za odpuščanje, iskreno odpuščanje in iskrena hvaležnost znaj ter s tem priznanje dobrega pri drugih). Če nekdo ne prizna svoje krivde, mu je težko odpustiti, ker sploh ni kaj odpustiti (očitno ničesar slabega ni storil). Odpuščanje krivice, katere storilec ne prizna, je na osebni ravni mogoče, vendar sprava ni priznana, hvaležnosti za odpuščanje ni. Doživljanje krivice na ta način ostaja nerešena sprava, ki storilcu ne pomaga in ga ne spreobrne, ostaja pa osebna svoboda tistega, ki je odpustil.

Še bolj se zakomplicira oz. ima odpuščanje drugačne zakonitosti na javni, recimo politični ravni. Tam ne gre toliko za osebno odpuščanje (ker osebno ne morem odpustiti v imenu celotne skupnosti ali skupine, ki se ji je zgodila velika krivica), pač pa vprašanje pravičnosti in resnice, ki lahko pripeljeta do skupnostne sprave. Resnica o dejstvih, o dejanskem dogajanju, na skupni, simbolni ravni, osvobaja. Tam mora skupnostno slabo biti jasno priznано kot slabo, dobro pa kot dobro. Če gre za kompleksne situacije, tudi morajo biti priznane take kot so. Zle strukture je potrebno obsoditi ter s tem zagotoviti,

da se nebi več ponovile ali dale potrditev potencialnim novim ustvarjalcem takih struktur. V Sloveniji vemo, da je sprava ali konec ideološkega boja mogoč, ko se bodo javno priznala dokazana zgodovinska dejstva v zvezi z 2. svetovno vojno in se odstranili totalitarni kipi, simboli ter politične stranke, ki eksplicitno zagovarjajo socialistični totalitarizem. Te stvari so s samim obstojem ovira za spravo oz. delujejo v nasprotno smer. Kaj to za nas pomeni konkretno?

Pomeni, da si na javni oz. skupni državni, družbeni in kulturni ravni prizadevamo za resnico in pravičnost, da bi zlo iz preteklosti ne bilo nagrajeno in s tem spodbujalo nove zločine, na osebni ravni pa skrbimo za spravo in odpuščanje z Jezusovo pomočjo. Jezus je bil na javni ravni do farizejske oblasti zelo oster in kritičen, na osebni ravni pa je odpuščal, zdravil, kadar je šlo za iskreno in pristno kesanje. Obeh ravni ne smemo mešati, saj moramo razumeti, da na družbeno spravo vplivamo posredno, na osebno pa neposredno, kar je bil tudi Jezusov način ravnanja.

Prošnje

Bratje in sestre! Bog je z nami usmiljen in potrpežljiv. Kakor nam je on odpustil, smo tudi mi poklicani k odpuščanju, ki zdravi družine in družbo. Zato ga goreče prosimo:

- Daj nam potrpežljivost drugega z drugim, kakor si ti potrpežljiv z nami. **Prosimo te, usliši nas.**
- Daj nam srce, ki odpušča, kakor ti odpuščaš, da ne bomo gojili sovraštva in maščevanja. **Prosimo te, usliši nas.**
- Ohrani v nas ljubezen, tudi ko smo drug drugega ranili; da ne bomo vračali hudega s hudim, ampak gradili nov začetek. **Prosimo te, usliši nas.**
- Podari mir po volitvah, da v srcih ne bo ostala "vojna", ampak bomo znali živeti spoštovanje in sodelovanje. **Prosimo te, usliši nas.**
- Očisti naš javni govor: odvrni od nas poniževanje, etiketiranje in demoniziranje; podari nam besede, ki gradijo. **Prosimo te, usliši nas.**
- Utrdi družine v moči sprave, da bodo odnosi ozdravljeni in da bo mogoče ponovno začeti. **Prosimo te, usliši nas.**

Gospod Jezus! Daj nam pravičnost, povezano z resnico in usmiljenjem, da bomo postali orodje sprave v družini, Cerкви in družbi. Ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

8. dan: sreda, 11. marec (p. Tomaž Mikuš DJ)

TEMA: ZVESTOBA POSTAVI KOT VAROVANJE VREDNOT

5 Mz 4,1.5–9; Ps 147; Mt 5,17–19

Današnja Božja beseda govori o zapovedih - a ne kot o strogih pravilih, temveč kot o daru bližine. Mojzes reče: »Poslušajte postave in naredbe ... da ostanete pri življenju.« Zapovedi niso najprej omejitve, ampak pot življenja. In takoj doda nekaj presenetljivega: Izraelova "modrost" bo vidna tudi drugim narodom. Zvestoba Božji besedi torej ni samo osebna pobožnost, ampak pričevanje, ki gradi družbo.

Mojzes nam da dve preprosti nalogi: "pazi, da ne pozabiš" in "pripoveduj o njih svojim sinovom".

Vrednote ne ostanejo žive same od sebe. Če jih ne varujemo, se sčasoma razvedeni. Če jih ne predamo naprej, se spomin nanje pretrga. Zato postni čas ni le čas odpovedi, ampak tudi čas preverjanja: Kaj je v meni postalo mlačno? Kje sem pozabil, kar sem nekoč jasno doživel – kar so "videle moje oči"?

V evangeliju Jezus pove bistveno: »Nisem prišel razvezat postave ... ampak dopolnit.« Jezus ne ukine etike, ne izbriše zapovedi. Dopolni jih z ljubeznijo - pokaže njihov notranji smisel. Če ostanemo le pri črki, postanemo trdi. Če zavržemo črko, izgubimo orientacijo. Kristus pa združi oboje: resnico in usmiljenje, jasnost in sočutje. Zato reče: kdor zapovedi spolnjuje in uči, bo velik - ne zato, ker bi bil "boljši", ampak ker je njegovo življenje postalo smerokaz.

Ko je sv. Frančišek Ksaverij pisal iz misijonov, je pripovedoval o tem, kako je nove kristjane učil, da je krščanska postava "vsebovana v desetih zapovedih", in kako je od nešteti ponovitev izpovedi vere in zapovedi v njihovem jeziku včasih komaj še lahko govoril. Njegovo sporočilo je bilo preprosto: zapovedi niso teorija za v knjižnico, ampak osnovni zemljevid hoje za Kristusom, ki ga je treba živeti in posredovati - potrpežljivo, vztrajno in z zgledom.

Prav tu pa se odpre tudi naš apostolat z mladimi: spremljati jih pri ustvarjanju prihodnosti v upanju. Mladost je čas velikih odločitev, ko človek išče smisel, oblikuje identiteto in sanja o dostojnem življenju - a se pri tem sooča z negotovostjo, digitalnim pritiskom, kulturno zmedo in pogosto tudi z ranami nepravilnosti. V takem svetu zapovedi zvenijo kot nekaj zastarelega, dokler jih mladi ne razpoznajo kot jezik življenja; kot varovanje

dostojanstva, resnice, odnosov in skupnega doma. Zato mladi ne potrebujejo le razlag, ampak prostor in ljudi, ki živijo celovito, znajo poslušati, razločevati in z zgledom pokazati, da zvestoba Božji besedi ne jemlje svobode, ampak jo gradi, ter odpira pot k pravičnosti, spravi in miru.

Prošnja za milost današnjega dneva naj bo preprosta in konkretna: Gospod, utrdi nas v zvestobi tvoji besedi, da bomo varovali življenje, družino, resnico in dostojanstvo človeka – z modrostjo, pogumom in ljubeznijo. In da bomo to vero predali naprej; ne kot breme, ampak kot luč na poti. Amen.

Prošnje

Bratje in sestre! Bog nam daje svojo besedo kot luč za pot. Ne da bi nam jemala svobodo, nas vodi k zvestobi, modrosti in življenju. Zato ga goreče prosimo:

- Pomagaj nam, da bomo zapovedi sprejemali ne kot ovire, ampak kot smerokaze zvestobe in prave svobode. **Prosimo te, usliši nas.**
- Podari nam milost razločevanja, da ne bomo ujeti v črko postave, ampak bomo z Jezusovo svobodo služili tebi in bližnjemu. **Prosimo te, usliši nas.**
- Daj staršem, učiteljem in vzgojiteljem modrost, potrpežljivost in pogum, da bodo otrokom posredovali vrednote z ljubeznijo in zgledom. **Prosimo te, usliši nas.**
- Varuj otroke in mlade, da v zmedu vrednot ne izgubijo orientacije; utrdi jih v resnici, čistosti srca in notranji trdnosti. **Prosimo te, usliši nas.**
- Navdihuj zakonodajalce in odgovorne, da bodo spoštovali dostojanstvo vsakega človeka, naravni moralni red in svobodo vesti. **Prosimo te, usliši nas.**
- Uči nas, da se ne sprašujemo le, »kaj moramo«, ampak »kaj moremo« storiti iz ljubezni do Boga in ljudi: da bomo varovali življenje, družino in resnico z modrostjo, pogumom in ljubeznijo. **Prosimo te, usliši nas.**

Gospod Jezus! Ti nisi odpravil postave, ampak si jo dopolnil z ljubeznijo. Utrdi nas v zvestobi tvoji besedi, da bomo prihodnjim rodovom pustili dediščino vere, resnice in dostojanstva. Ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

9. dan: četrtek, 12. marec (p. Tomaž Mikuš DJ)

TEMA: IZBERI, KOMU PRIPADAŠ: POSLUŠNOST ALI UPOR, LUČ ALI TEMA

Jer 7,23–28; Ps 95; Lk 11,14–23

Današnja berila so presenetljivo neposredna. Bog nas kliče k poslušnosti, Jezus pa doda še nekaj: v odločilnih stvareh nevtralnosti ni. Prerok Jeremija posreduje Božji klic: »Poslušajte moj glas ... hodite po poti ... da vam bo dobro!« Toda ljudstvo »ni nagnilo ušes«; hodilo je »po svojih sklepih« in v »trmi svojega hudobnega srca«. To je dramatično - in hkrati zelo človeško. Kolikokrat tudi mi vemo, kaj je prav, pa se vseeno odločimo po svoje. Ne zato, ker ne bi razumeli, ampak ker srce počasi otrdi.

»Danes ne zapirajte svojih src« pravi psalmist. Ključna beseda je 'danes'. Poslušnost se ne začne z velikimi obljubami za jutri, ampak z majhnim »da« danes: danes bom govoril resnico; danes bom ustavil obrekovanje; danes bom prosil odpuščanja; danes bom izbral dobro, tudi če me to stane.

V evangeliju nam Jezus razkrije še nekaj: kadar se pokaže Božje delovanje, se pogosto pojavi skušnjava, da bi ga razložili drugače, ga diskreditirali, mu pripisali »drugo moč«. Jezus pa jasno pove: »Če z Božjim prstom izganjam hude duhove, je prišlo k vam Božje kraljestvo.« Nato izreče stavek, ki nas strezni: »Kdor ni z menoj, je zoper mene.« To ne pomeni, da mora biti človek popoln. Pomeni pa, da vedno znova izbiramo, komu pripadamo: poslušnosti ali upor, luči ali temi, resnici ali laži.

Pri tem nam lahko pomaga znamenita molitev sv. Frančiška Ksaverija: »Zakaj te ljubim, moj Gospod? ... Le ti me ganeš, ko gledam te, pribitega na križ ... Ko ves se ti darujem, darov za to ne potrebujem ... saj ljubim te samo, ker si ljubezen sama.« To je notranja usmeritev, ki spremeni vse: Jezusu pripadati ne iz strahu ali koristi, ampak iz ljubezni. In prav takšna ljubezen rodi poslušnost, ki ni suženjska, ampak svobodna. Ko ljubim, si želim biti z Njim. Ko ljubim, me boli, če se izmikam. Ko ljubim, ne iščem izgovorov, ampak pot.

To je tudi srce naše prve jezuitske prioritete: pokazati pot k Bogu po duhovnih vajah in razločevanju. Duhovne vaje nas učijo prepoznati, katera »notranja moč« nas vodi: ali Duh, ki prinaša mir, resnico, pogum in zvestobo, ali pa duh trme, cinizma, manipulacije in razdora. Razločevanje je v resnici vprašanje pripadnosti: kdo je danes moj Gospod? Komu v svojem življenju dam zadnjo besedo?

Zato naj bo današnja prošnja za milost sledeča: Gospod, podari mi odločnost za dobro, da se ne navadam upirati resnici. Daj naši domovini zvestobo dobremu in pogum, da stopimo na stran življenja, pravičnosti in miru. Naj me k temu ne žene strah pred kaznijo ali želja po nagradi, ampak ljubezen do Križanega, ki me je prvi ljubil. Amen.

Prošnje

Bratje in sestre. Gospod nas vabi: »Poslušajte moj glas.« Jezus pa nas spominja, da ni nevtralnosti: ali smo z njim ali proti njemu. Zato ga goreče prosimo:

- Daj nam poslušnost srca, da bomo poslušali glas vesti; ne le, ko nas svari pred zlom, ampak tudi, ko nas spodbuja k dobremu. **Prosimo te, usliši nas.**
- Daj nam odločnost za dobro, da se ne bomo navadili na upor proti resnici in da ne bomo podlegli trmi, ideologiji ali ravnodušnosti. **Prosimo te, usliši nas.**
- Ko pride skušnjava, nas vodi za Jezusom, ki je premagal skušnjave; osvobajaj nas navezanosti na temo, laž in greh. **Prosimo te, usliši nas.**
- Varuj naše skupno dobro in vrednote: življenje, družino, resnico, pravičnost in mir — da jih bomo zagovarjali brez sovraštva, s spoštovanjem in ljubeznijo. **Prosimo te, usliši nas.**
- Osvobodi našo družbo zlega govorjenja, laži in manipulacije; podari nam čistost jezika, poštenost srca in pogum za resnico. **Prosimo te, usliši nas.**
- Spremljaj vse, ki se pripravljajo na krst, da bodo v evangeliju odkrivali veselje in svobodo ter se odločili za življenje s teboj. **Prosimo te, usliši nas.**

Gospod Jezus! Ti si luč sveta. Utrdi nas v poslušnosti tvojemu glasu, da bomo pripadali tebi in s svojim življenjem gradili skupno dobro. Ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

DEVETDNEVNICA K SV. FRANČIŠKU KSAVERIJU

VODITELJ: Sveti Frančišek, brat in priprošnjik, spremljaj nas, ko pred našega Gospoda prinašamo svoje prošnje:

VSI: Milostljivi in ljubeči Bog, skupaj z našim bratom Frančiškom te hvalimo in slavimo.

Daj nam milost, da bomo kakor on z gorečo ljubeznijo služili bolnim, zapostavljenim, tujcem in vsem, ki se počutijo osamljene.

Združi naša srca s svojim Srcem, da bomo vse dni hodili po tvojih poteh.

Ker si nam zapovedal, naj prosimo, iščemo in trkamo, prihajamo k tebi z zaupanjem

in ti izročamo svoje upe ter hrepenenja.

Molitev v tišini.

VSI: Dobri Oče, usliši naše prošnje in jih usmerjaj po svoji modrosti in usmiljenju, saj ti vse obračaš v dobro tistim, ki te ljubijo.

Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Frančišek Ksaverij je v zelo težkih in napornih razmerah prepotoval na tisoče kilometrov. Pot ga je vodila v Indijo, Malezijo, Indonezijo in nazadnje na Japonsko. Iskal je uboge in bolne ter jim pomagal v njihovih potrebah. Oznanjal je vero in Božjo ljubezen. Velik del vsake noči je posvetil molitvi. Njegovo življenje služenja in osebna pomoč ljudem v stiski sta pustila trajen in globok pečat. Doživljal je tudi razočaranje in malodušje, zlasti takrat, ko je moral delovati sam. Srečal se je z mnogimi težavami, podobnimi tistim, s katerimi se tudi mi soočamo, ko želimo živeti zvesto in odgovorno krščansko življenje. Sveti Frančišek Ksaverij je zavetnik misijonov.

**Slika: sv. Frančišek Ksaverij,
p. Tom Lucas, SJ**

MOLITEV DEVETDNEVNICE MILOSTI DOMA

Kjerkoli ste, ste prisrčno vabljeni, da se vključite v molitev in tako ostanete povezani z skupnostjo, ki moli to devetdnevnic. Na spletni strani letošnje devetdnevnic so vam na voljo razmišljanja za vsak dan. Če se nam pridružujete na daljavo, naj vam bodo pri molitvi v pomoč naslednji predlogi:

- **Zavestno stopite v Božjo navzočnost.** Zberite se v osebnem odnosu do Boga.
- **Molite za milost današnjega dne.** Prosite za to, kar resnično potrebujete in po čemer hrepenite. Z zaupanjem pričakujte Božji odgovor – in ostanite odprti za njegova presenečenja.
- **Z zbranostjo preberite dnevno Božjo besedo.** Nato prisluhnite ali preberite še dnevno razmišljanje voditeljev na spletu. Vzemite si čas, da “okusite”, kaj se prebuja v vašem srcu.
- **Izročite svoje prošnje.** Molite za druge – za prijatelje in sorodnike, za skupnost in zase – ter za pravi odnos z vsem Božjim stvarstvom.
- **Zmolite molitev devetdnevnic k sv. Frančišku Ksaveriju.**
- **Vzemite si čas za tišino.** Misli si zapišite v dnevnik ali zmolite preprost eksamen. Premišlujte ob vprašanjih: *Kateri trenutek mi je danes najbolj dajal življenje? Kateri trenutek mi je danes najbolj jemal življenjsko moč?*

JEZUITI
V SLOVENIJI